

MOTTO :

„Am vrut să îmbrățișez pe cel ce mă îmbrățișează, să cuprind cuprinderea ce mă cuprinde“.

Constantin NOICA

Unul dintre puținii aleși, dintre cei mulți chemați, în spațiul atât de îngust, dar supus presiunilor de tot felul, care e cronică teatrală, a fost Aurel Bădescu.

Un tânăr înalt, uscățiv, cu ochii vii, de tăciune, și plete ca pana corbului, de o timiditate ieșită din comun, căutînd să treacă mereu cît mai neobservat cu puțință — în ciuda vestimentației sale de stradă și de toate zilele, care nu putea să nu atragă atenția publicului spilcuit, de premieră — se strecura îngîndurat și singuratic în sanctuarul teatrului, cu umilința asumată a ultimului dintre credincioși. Fără nici o emfază și nici un „drept“ pe care să-l revendice, fără să vrea să impună și să se impună în vreun fel, dimpotrivă, parcă jenat continuu de toate atributele — de ce obligatorii? — ale „funcției“ sale critice, el era — și va rămîne acum, pentru totdeauna — îndrăgostitul adolescentin care nu învățase să ciștige ascunzîndu-și sentimentele și nici nu îndrăznea să și le mărturisească altfel decît prin scris. Scrisul acesta era însă transfigurat de o patimă curată și înaltă. Iar cronicile sale nu erau poate decît mărturia înfiorată a mirărilor și uimirilor sale, în fața miracolului de suflă și de speranță al teatrului, de care cronicarul se lăsa pătruns cu o rară voluptate a înlăturării ori-

* Cronică cronicii... din „TEATRUL“ nr. 6/1983.

căror stavile preconcepute. Poate de aceea cronicile sale erau atât de personale, atât de ne-asemena celor datorate altor confrăți, chiar și atunci cînd opiniile propriu-zise despre un spectacol sau altul puteau să fie, în esența lor, asemănătoare.

Nu putem să uităm că, în micimea dorinței noastre de „rigoare“ a spiritului critic și de „tranșantă“ judecată de valoare asupra reprezentăției teatrale, am

CRONICA CRONICII TEATRALE

Un cronicar

fost tentați să-i reproșăm chiar * această ciudată — și, pentru noi, excesivă — aplecare a sinelui asupra lui însuși, precumpănind uneori asupra a ceea ce ar fi „trebuit“ să fie aplicativitatea la „obiect“. Dar dacă „obiectul“ cronicilor sale teatrale, ca și al microeseurilor sale cinematografice, nu-l constituiau, poate deliberat, spectacolele ca atare, ci spectacolul interior, cu mult mai fascinant, al ideilor pe care acestea le puteau declanșa într-o altă conștiință, mărturisitoare? Nu înțelegem cam tirziu — uneori prea

tirziu — originalitatea și unicitatea fiecăruia dintre noi?

Un zîmbet depărtat, de o înfîntă generozitate, ascunzînd o chinuitoare nevoie de tandrețe umană, ne îndeamnă parcă să „fîm serioși“, să nu ne oprim la o astfel de eventualitate, ca și cum înțelegerea faptului ar comporta și acum un soi de nedorită indiscreție, o neautorizată pătrundere în acea parte a ființei care s-a dorit și care trebuie — da, de astă dată chiar trebuie — să rămînă de taină.

Niciodată terne, niciodată de complezență, niciodată tributare unor interese meschine ori străine de mistuitoarea sa dragoste pentru teatru, devenită rațiune de a fi, cronicile lui Aurel Bădescu, desfășurate pe o perioadă de 15 ani în revista „Contemporanul“, ca și acelea publicate în „România literară“, în „Cinema“ sau în „Teatrul“, au o prospețime auroală a spiritului, o sclipitoare vervă imaginativă, oferind ele însele spectacolul alert și dinamic al unor paradoxale și strălucitoare asociații de idei, de o tulburătoare, neașteptată și exemplară franchețe. Iată de ce, pentru oricine ar dori să cunoască în profunzime fenomenul teatral al anilor 1970—1985, consultarea cronicilor lui Aurel Bădescu din „Contemporanul“ devine obligatorie.

Tînărul înalt și uscățiv, care nu implinise încă 37 de ani și care iubea actorii ca nimeni altul — recitîți cronică lui despre Octavian Cotescu în „Minetti“! — s-a retras pentru totdeauna în singurul loc unde s-a simțit ca acasă. Să nu-l mai căutăm așadar decît în cronicile sale.

MYOSOTIS